

SENTÈNCIA 08-00 DE 8 DE MAIG DE 2000

Ponent : M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELLO

ANTECEDENTS DE FET

I.- RESULTANT: Que pel M. I. Tribunal de Corts es va dictar sentència en la causa de referència en data 27 de gener d'enguany, la part dispositiva de la qual diu: "FALLEM: Que hem de condemnar i condemnem Eduardo RAMIREZ PEREZ, com autor responsable de cinc delictes majors de robatori de l'article 239 del Codi Penal i del delictes major de consum de producte estupefaent cocaïna de l'article 169 del Codi Penal i de la contravenció penal de consum de producte estupefaent haixix de l'article 350.3 del Codi Penal, quedant aquesta subsumida, a efectes de penalitat, dins del delictes major, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de tres anys de presó dels quals un any i sis mesos fermes i las resta condicional, expulsió temporal del principat, per un període de 10 anys i al pagament de les despeses processals causades. Quan esdevingui ferma la present sentència serà d'aplicació, a la pena de presó, el Decret d'Indult de data 7 de desembre de 1999".

II.- RESULTANT: Que la part dispositiva de la sentència que queda transcrita es va fonamentar en els següents fets provats que la sentència descriu en el primer Resultant: "són fets provats i així es declara que, el processat Eduardo RAMIREZ PEREZ, nascut el 17 de novembre de 1958, de nacionalitat espanyola i sense antecedents penals, resident al Principat d'ençà el mes de febrer de 1999 -encara que també abans havia viscut uns pocs mesos a finals de 1997 i principis de 1998-, sempre de matinada i amb ajut en certes ocasions d'unes tenalles o altres estris semblants que agafava del seu lloc de treball, ha entrat, normalment traient els vidres de les finestres -tipus graven- i pujant damunt d'uns cubells d'escombraries per arribar a les mateixes, a diversos locals comercials del Principat, principalment bars, segons el detall següent:

-En data 1 de juny de 1999, utilitzant les dites tenalles, tragué dos vidres d'una finestra del Bar la Sardana, radicat al C/ La Sardana núm. 23 d'Andorra la Vella, entrant al seu interior, agafant diners de la caixa i de les màquines de tabac i recreatives per un total de 192.385 pessetes i 500 francs francesos, així com un rellotge Q&Q , que fou trobat pel Servei policial, en la perquisició efectuada al seu lloc de residència, a la cambra núm. 507 de l'Hotel Eurotel.

Els danys causats sumen l'import de 69.195 pessetes, havent el propietari, el denunciant Sr. Manuel GUDINA SIERRA, renunciat a res reclamar, per haver estat indemnitzat per la companyia d'assegurances i pel propi processat.

-En data 11 de juny de 1999, amb l'ajut d'un cubell d'escombreries pujà fins a la teulada del bar McDom's, radicat a l'Avda. Carlemany d'Escaldes-Engordany, i desfent els visos de la finestra penetrà al seu interior, agafant els diners que trobà i paquets de tabac, tot per un import de 47.250 pessetes, havent el representant d'aquest establiment, el Sr. Anibal Daniel MOUTA GONÇALVES, renunciat a res reclamar, per haver estat indemnitzat per la companyia d'assegurances.

-En data 2 de juliol de 1999, entrà al local de Línia Asseguradora, radicat al Carrer Consuegra núm. 10, 1er pis, d'Andorra la Vella, després d'enfilegar-se mercès a un cubell d'escombreries fins una finestra, agafant 50.000 pessetes i diversos xecs, un dels quals cobrà el mateix dia a les 9,11 hores a la sucursal de Crèdit Andorrà de Prada Ramon, havent renunciat el gerent de dita empresa, el denunciant Sr. Manel SOLÀ MARTINEZ, a res reclamar, per haver estat ja indemnitzat per l'acusat.

-En data 25 de juliol de 1999, accedí a l'interior del Bar Pont dels Escalls, radicat a l'Avda. del Pessebre núm. 87 d'Escaldes-Engordany, a través d'una finestra que dóna al riu, després de pujar sobre la barana que es troba al costat del propi riu, agafant 25.000 pessetes de la caixa i altres 78.000 de la màquina de dards, renunciant igualment el propietari Sr. Manuel AMADOR JIMENEZ a res reclamar, per haver estat indemnitzat per l'inculpat.

-Finalment, en data 22 d'agost del 1999, en dues ocasions entrà al Bar Castro, radicat al Carrer Sta. Anna núm. 9 d'Escaldes, traient amb l'ajut de les tenalles els vidres tipus persiana de sobre la porta. Aquest local el processat l'havia visitat anteriorment en unes 20 ocasions per comprovar i veure la seva distribució, on es trobaven les claus de les màquines, etc.

La primera ocasió que entrà fou al voltant de les 3 hores de la matinada, agafant diners i tabac per un valor de 31.900 pessetes, que després diposità a la seva cambra, a on va ser trobat.

Més tard i essent les 3,40 hores retornà al mateix local, i quan ja sortia fou sorprès i detingut pel Servei Policial.

Els gerents del bar, Srs. Agostinho PIRES DOS SANTOS i Alexandre Carmin GONÇALVES LOPES, renunciën a res reclamar, per haver percebut l'import del total sostret i de la reparació dels desperfectes de la companyia d'assegurances.

Els diners sostrets pel processat, quin import total ascendeix a 504.830 pessetes i 200 francs francesos, els destinava aquest especialment al joc del bingo i per adquirir al Principat productes estupefaents, cocaïna i haixix, que després consumia".

III.- RESULTANT: Que la sentència fou recorreguda per la representació del processat, per considerar molt severes les penes imposades i en particular la pena d'expulsió del Principat, sol·licitant (escrit de 15 de febrer d'enguany) la revocació parcial de la sentència establint el caràcter condicional de la pena accessòria d'expulsió. En el tràmit corresponent el Ministeri Fiscal presentà escrit compareixent en el que a més d'oposar-se rodonament al recurs del processat, formulà per la seva part recurs d'apel·lació (escrit de 16 de febrer) per considerar que les penes de la sentència havien estat benèvoles i en especial no s'havia imposat la pena d'expulsió amb caràcter definitiu tal com havia sol·licitat en el judici.

IV.- RESULTANT: Que a la vista del recurs adhesiu interposat pel Ministeri Fiscal el primer recurrent presentà escrit (de 23 de febrer d'enguany) desistint del seu recurs, sol·licitant es declarés la fermesa de la sentència recorreguda amb l'arxiu de les actuacions davant aquest Tribunal. El Tribunal hagué de resoldre la qüestió plantejada sobre la subsistència del recurs adhesiu o incidental deduït pel Ministeri fiscal davant l'abandó del recurs principal realitzat pel processat inicialment recurrent, dictant Aute de 10 de març darrer pel que -pels fonaments que s'expressen en el seu primer Considerant-s'acordà tenir per abandonat el recurs del processat recurrent i admetre a tràmit el recurs adhesiu o incidental formulat pel Ministeri Fiscal, assenyalant dia i hora per a la vista, la qual se celebra el passat 12 d'abril amb intervenció del Ministeri Fiscal i de la defensa del

processat Eduardo RAMIREZ PEREZ, que informaren en defensa dels seus respectius plantejos: el Ministeri Fiscal recolzant el seu recurs per considerar insuficients les penes imposades i en especial per no haver-se acordat l'expulsió definitiva del processat, i la defensa del processat oposant-se al recurs de la fiscalia, havent-se apartat del seu recurs perquè la sentència quedés ferma malgrat considerar excessiva la pena d'expulsió temporal establerta en la sentència.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: Que havent desistit del seu recurs el processat que inicialment havia apel·lat la sentència, el qual sol·licità el seu apartament del recurs amb la fermesa de la sentència impugnada, el present recurs queda limitat al recurs adhesiu o incidental del Ministeri Fiscal que, no havent apel·lat la sentència després de la notificació de la mateixa, formulà després el recurs adhesiu que es considera admès en la legislació processal andorrana. En dit recurs com s'ha al·legat en el tràmit de la vista, no es discuteixen els fets provats ni la tipificació penal dels mateixos, com tampoc la culpabilitat del processat i queda reduït a sí s'han de mantenir les penes establertes en la sentència o sí s'ha d'agreujar dins de la condemna sol·licitada pel Ministeri Fiscal, en especial pel que es refereix a la pena d'expulsió del Principat amb caràcter definitiu o solament per 10 anys com establí la sentència impugnada.

II.- CONSIDERANT: que la premissa fàctica de la sentència descriu amb tot detall els fets punibles pels quals ha estat processat Eduardo RAMIREZ PEREZ, realitzant la seva configuració jurídico-penal amb tota correcció (cap d'aquests aspectes de la sentència ha estat impugnat). La narració dels fets punibles descriu (en el primer Resultant de la sentència) cinc delictes contra la propietat comesos tots des de l'1 de juny de 1999 al 22 d'agost del mateix any; les quantitats totals de les que s'apoderà el processat foren 504.830 pessetes i 200 francs francesos, havent-se de ressaltar -com assenyala la sentència- que no s'establí responsabilitat civil perquè els perjudicats han estat indemnitzats. Aquestes circumstàncies afegides a la manca d'altres antecedents que justifiquessin un

agreuiment de les penes i la pròpia situació personal del processat, portaren al Tribunal de Corts a imposar-les en el grau que apareix en la sentència: tres anys de presó, amb un any i sis mesos de presó ferma i la resta condicional, graduació punitiva que la sentència raona en els Considerants tercer i quart de la mateixa, pel que resulta procedent la seva íntegra confirmació.

III.- CONSIDERANT: Que en quant a l'expulsió del Principat, el cinquè Considerant de la Sentència exposa les raons per les quals imposa dita pena accessòria encara que no amb caràcter definitiu (com sol·licità el Ministeri Fiscal en les seves conclusions) sinó amb una duració limitada a 10 anys.

Aquesta duració de la pena accessòria en el present cas ha de considerar-se prudent i proporcionada als fets jutjats, que no són d'extrema gravetat i si bé es repeteixen n'apareixen comesos sempre dins d'un curt període de temps (de juny a agost del 1999) no acreditant una especial perillositat o perversió. D'altra part una prohibició de tornar a Andorra durant 10 anys no solament és proporcionada a la entitat delictiva dels fets i a les circumstàncies del processat sinó suficientment exemplar en ordre a la "prevenció general" de la pena i a la eventual resocialització i recuperació humana de l'acusat. Per això també la sentència ha de ser confirmada en quant a dita pena accessòria que ha constituït l'aspecte més important del recurs de l'acusació oficial.

IV.- CONSIDERANT: Que per l'exposat procedeix desestimar l'únic recurs pendent, sense imposició de costes.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Desestimar el recurs adhesiu o incidental interposat pel Ministeri Fiscal.

2.- Confirmar íntegrament la sentència dictada en data 27 de gener del 2000 pel Tribunal de Corts en la Causa i Rotlle de referència.

3.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.